

ΠΟΙΟΙ ΑΔΙΚΟΥΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ;

ΛΑΜΠΡΟΥ ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου – Καθηγητού

Ζούμε δυστυχώς στην εποχή των μεγάλων ανατροπών και συνάμα των πρωτόγνωρων εκτροπών. Προαιώνια και πανανθρώπινα συστήματα αξιών τίθενται για πρώτη φορά τόσο επιτακτικά σε αμφισβήτηση και επιχειρείται η προβολή νεοφανών ιδεών και αντιλήψεων, όπως οι αρχές και τα διδάγματα του διαβόητου αποκρυφιστικού πλέγματος της «Νέας Εποχής». Για να επιταχυνθεί η πνευματική σύγχυση του συγχρόνου ανθρώπου και να γίνουν πιο «εύπεπτες» οι νεοεποχίτικες δοξασίες επιχειρείται η ανάδυση αρχαίων ξεχασμένων πνευματικών και θρησκευτικών απορριμμάτων, τα οποία η ιστορία είχε θέσει στο περιθώριο εδώ και πολλούς αιώνες. Ο σύγχρονος αποκρυφιστικός κυκεώνας χρειάζεται επειγόντως δεκανίκια, τα οποία αναζητεί στον πρωτογονισμό των αρχαίων παγανιστικών θρησκευμάτων, και τα οποία «βαπτίζει» ως «λαμπρές θρησκείες, χάρη στις οποίες αναπτύχθηκε ο παγκόσμιος πολιτισμός»! Πρόκειται βεβαίως για κλασική περίπτωση κακοποίησης της ιστορικής αλήθειας, η οποία απευθύνεται στους αδαείς και στους διακειμένους εχθρικά ή αδιάφορα στη χριστιανική πίστη, καθ' ότι αυτή είναι ο κύριος στόχος των σκοτεινών κύκλων του «υδροχοϊκού» αποκρυφισμού.

Στον πολύπαθο τόπο μας ομάδες φανατικών «αρχαιολατρών», διαπνεόμενες από το πνεύμα της «Νέας Εποχής», έχουν εγείρει τα τελευταία χρόνια μια άνευ προηγουμένου προβολή της ξεχασμένης εδώ και δεκαοκτώ αιώνες αρχαιοελληνικής θρησκείας, «το πιο, κατ' αυτούς, υψηλό επίτευγμα του ανθρωπίνου πνεύματος»! Εξαπολύουν μια πρωτόγνωρη και λυσσώδη επίθεση κατά της Εκκλησίας, χαρακτηρίζοντάς την ως «σκοταδιστικό κατασκευάσμα των Εβραίων, ως ταφόπλακα του πολιτισμού, ως κατακτητή και ξένο σώμα στον Ελληνισμό και ως καταστροφέα της Ελλάδος»! Ταυτόχρονα αποθεώνουν την αρχαία Ελλάδα, υπερτονίζοντας, όλα εκείνα τα στοιχεία που εξυπηρετούν τους νεοταξικούς στόχους. Επιχειρούν επίσης (παραποιώντας την ιστορική πραγματικότητα) να εξωραΐσουν την αρχαία θρησκεία και να την καταστήσουν «ως τη μόνη ελληνική θρησκεία», αναβιώνοντας όπως θα δούμε κάθε πτυχή της.

Αλλά η επαναφορά στο προσκήνιο απορριπτέων από την ιστορική πορεία στοιχείων σημαίνει αφύσικη επιλογή. Εν προκειμένω επαναφορά και προβολή της αρχαιοελληνικής παγανιστικής θρησκείας, με όλο τον πρωτογονισμό της, αποτελεί ύβρη και καταφρόνηση των αρχαίων προγόνων μας, οι οποίοι αυτοί απέρριψαν πρώτοι την ινδοευρωπαϊκής προελεύσεως δεισιδαίμονα θρησκεία.

Η αρχαιοελληνική θρησκεία προέρχεται, αποδεδειγμένα πια, από τις θρησκευτικές παραδόσεις των Αρίων, τμήματα των οποίων υπήρξαν και τα λεγόμενα «ελληνικά» φύλα (Αχαιοί, Ίωνες, Δωριείς, κλπ). Με την εγκατάστασή τους στον ελληνικό χώρο, εγκατέλειψαν την απρόσωπη φυσιολατρία των και μετάλλαξαν τους απρόσωπους «θεούς» των Ινδοευρωπαίων σε πρόσωπα. Αυτή ήταν μια από τις σημαντικότερες πνευματικές μεταρρυθμίσεις του απώτερου παρελθόντος. Αυτό δε σήμανε βεβαίως και την αποβολή του πρωτογονισμού, που κουβαλούσε μαζί της και που θα τον διατηρήσει (στη λαϊκή μορφή της) ως το τέλος της. Το μαύρο, αδίστακτο και σκοταδιστικό ιερατείο δε θα επιτρέψει μεταμορφώσεις στο τελετουργικό επίπεδο, διότι μέσω του πρωτογονισμού μπορούσαν οι ιερείς και οι άλλοι πολυπληθείς παράγοντες της θρησκείας να εκμεταλλεύονται τους όχλους. Απόδειξη η σύνδεση με τη θρησκεία των απειράριθμων μαντείων, όπου οι ιερείς μάντιες μέσα ένα κλίμα αφάνταστου σκοταδισμού, δεισιδαιμονίας και πρωτογονισμού, θησαύριζαν καθ' όλη τη διάρκεια της αρχαιότητας. Έστω για παράδειγμα το απεχθέστατο άντρο του αποκρυφισμού και του ανθελληνισμού, οι Δελφοί, αποτελούσε το κέντρο της εκμετάλλευσης όλου του αρχαίου κόσμου. Όλοι οι επιφανείς μελετητές συμφωνούν πως οι αρχαίες θρησκείες, και χωρίς εξαίρεση η αρχαιοελληνική, ήταν η «βαριά βιομηχανία» στην αρχαιότητα! Ο πλούτος που έρεε στα μαντεία, και ιδιαίτερα στους Δελφούς είναι απερίγραπτος. Από το απώτερο παρελθόν το δελφικό «ιερό» λειτουργούσε ως παγκόσμιο νομισματοπιστωτικό σύστημα, κάτι σαν το σημερινό Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, στο οποίο κατέφευγαν οι πόλεις – κράτη για να δανειστούν με επαχθείς όρους! Ο μέγιστος μυθοποιός όλων των εποχών Αίσωπος τον 7^ο π.Χ. αιώνα επισκέφτηκε το μαντείο των Δελφών και διαπίστωσε πως «Φοίβος άνευ χαλκού ου μαντεύεται!» Το αποτέλεσμα ήταν να δολοφονηθεί

οικτρά από την ιερατική δελφική σπείρα! Οι τέσσερις φονικότατοι «ιεροί πόλεμοι» που προκάλεσε το δελφικό μαντείο, και οι οποίοι αποδεκάτισαν τους Έλληνες για τριακόσια χρόνια (696-332 π.Χ.) έγιναν για τη διασφάλιση των εσόδων του. Όλες οι ατέλειωτες εμφύλιες συρράξεις των αρχαίων, ακόμα και αυτού του αδελφοκτόνου πελοποννησιακού πολέμου, έγιναν με την υποδαύλιση του ιερατείου των Δελφών, με σκοπό πάντα την απόδοση στο «ιερό» της «δεκάτης» από τα λάφυρα των πολέμων! Τέλος αξίζει να αναφέρουμε την προδοτική και ανθελληνική στάση των Δελφών κατά τους περσικούς πολέμους, είχαν συνταχθεί με τους Πέρσες και διέτασε τους Έλληνες με τους ψευτοχρησμούς του να υποταχτούν στους ασιάτες εισβολείς, γεγονός που στοίχησε τη ραγδαία παρακμή του στους ύστερους χρόνους!

Ορέγονται οι σύγχρονοι «αρχαιολάτρες» να ανασυστήσουν τα «μυστήρια» της αρχαίας θρησκείας, όπως τα ελευσίνια, τα καβείρια κλπ. Όμως μελετώντας κάποιος τις λίγες (έστω) αρχαίες πληροφορίες, δεν είναι δύσκολο να διαπιστώσει ότι αυτά ήταν συνάρτηση πνευματιστικών τελετουργιών και απάτης. Διαπρεπείς αρχαίοι σοφοί, όπως ο Αισχύλος, ο Διογένης ο κυνικός, ο Αλκιβιάδης, ο Λουκιανός ο Σαμοσατέας και άλλοι άσκησαν κριτική και λοιδόρησαν αυτόν τον σκοταδιστικό θεσμό, που σκοπό είχε την ολοκληρωτική επιρροή της θρησκείας στους ανθρώπους!

Χαρακτηρίζουν τα πολυπληθή παράσιτα της αρχαίας θρησκείας ως «σπουδαίες προσωπικότητες», (μάγους, μάντεις, ορφεοτελεστές, μητραγύρτες, εξορκιστές, καθαρτές μiasμάτων, τσαρλατάνους θρησκευοθεραπευτές, θαυματοποιούς, γόητες, φαρμακούς κλπ), όπως για παράδειγμα τους διαβόητους μάγους και αγύρτες Αγλαόφαμο που δίδαξε τη μαγεία στον Πυθαγόρα, Ερμότιμο τον Κλαζομένιο, Αριστέα Προκόννησο, τη μάγισσα Αγλαονίκη, τον Απολλώνιο Τυανέα, τον Αλέξανδρο Αβονοτειχίτη, τον Επιμενίδη Κνώσιο, τον Μάξιμο τον Εφέσιο, κλπ. Ας μελετήσουν τον Πλάτωνα να δουν με ποιο τρόπο αντιμετωπίζει ο μεγάλος σοφός όλον αυτόν τον συρφετό του σκοταδισμού, της αγυρτείας και της δεισιδαιμονίας.

Αποκαλούν την αρχαία θρησκεία «μήτρα του πολιτισμού και της επιστήμης». Θέλουν να λησμονούν πως εξαιτίας της θρησκείας καταδιώχτηκαν άγρια όλοι οι σοφοί της αρχαίας Ελλάδος και έχασαν

τη ζωή τους περισσότεροι από πεντακόσιοι γνωστοί επιστήμονες, μόνο στην Αθήνα!

Στο ενεργητικό της αρχαίας θρησκείας υπήρχαν πρακτικές που με τα σημερινά κριτήρια δε δικαιολογούνται με τίποτε. Οι ανθρωποθυσίες, συνηθέστατο φαινόμενο στο απώτερο παρελθόν, αν και περιορισμένο στους πρόσφατους ιστορικούς χρόνους, ήταν τελετουργικό της αρχαίας θρησκείας, τουλάχιστον ως τον 4^ο μ.Χ. αιώνα, σύμφωνα με σαφή μαρτυρία του νεοπλατωνικού Πορφυρίου. Η επαίσχυντη «Ιερή Πορνεία» ασκούνταν στους ναούς της Αφροδίτης καθ' όλη τη διάρκεια της αρχαιότητας. Η ανθρωπολατρία είχε πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις μετά τον 4^ο π. Χ. αιώνα. Οι διονυσιασμοί ευθύνονταν για την εξάπλωση της ανηθικότητας και του εγκλήματος στις λαϊκές μάζες. Στα ρωμαϊκά χρόνια οι θρησκευτικοί σύλλογοι των «Βακχών» τέθηκαν εκτός νόμου, επί ποινή θανάτου, για τις ανείπωτες εγκληματικές πράξεις που γινόταν κατά τις εορτές του Διονύσου! Η άσκηση της μαγείας από τους νεοπλατωνικούς είχε πάρει παροιμιακές διαστάσεις στους ύστερους χρόνους.

Κανένας μας δεν αρνείται ότι οι αρχαίοι μας πρόγονοι δημιούργησαν πολιτισμό και μάλιστα τη βάση του παγκόσμιου πολιτισμού. Όμως ο πολιτισμός αυτός δημιουργήθηκε ξέχωρα από την επίσημη θρησκεία και το ιερατείο της, διότι αυτή στάθηκε απόλυτα εχθρική απέναντι στην επιστήμη και τους επιστήμονες, παρ' όλο που ο πολιτισμός είχε και θρησκευτικό χαρακτήρα. Δεν υπάρχει η παραμικρή νύξη για επιστημονική διερεύνηση σε ολόκληρο το φάσμα της αρχαιοελληνικής θρησκευτικής γραμματείας, παρά μόνο πλεονάζουν ανόητες, γραώδεις, παράλογες και άκρως ανήθικες μυθοπλασίες, στις οποίες οι αρχαίοι έδιναν νόημα κατά το δοκούν. Οι προσωκρατικοί φιλόσοφοι, οι οποίοι έβαλαν τα θεμέλια της επιστήμης, έδρασαν ερήμην της θρησκείας. Ο υπέροχος Ξενοφάνης ο Κολοφώνιος (6^{ος} π. Χ. αιώνας) είναι ο πρώτος που έθεσε το μοχλό της εκθεμελίωσης του σαθρού αρχαιοελληνικού θρησκευτικού οικοδομήματος, με τη σαφέστατη μονοθεϊστική του διακήρυξη. Ο Θαλής, ο Αναξίμανδρος, ο Αναξίμενης, ο Παρμενίδης, ο Αναξαγόρας παραμέρισαν τις θρησκευτικές δοξασίες και τους μύθους, πρόταξαν τη λογική εμπειρία και παρατήρηση και θεμελίωσαν την επιστήμη. Ο βαθυστόχαστος Ηράκλειτος θεμελιώνει

τον ενωθεισμό και στηλιτεύει τον πρωτογονισμό της θρησκείας, όπως λ.χ. οι βακχισμοί. Ο Πυθαγόρας εναντιώθηκε στην ηθική κατάπτωση της θρησκείας και ίδρυσε «αιρετική» ασκητική ομάδα με πνευματικό υπόβαθρο. Ο πατέρας της ιστορίας Ηρόδοτος κατάγγειλε την επαίσχυντη «ιερή πορνεία» και απόδειξε την ξενική προέλευση των «θεών». Οι παρεξηγημένοι σοφιστές δάσκαλοι κατάδειξαν τα παράλογα και τρωτά στοιχεία της αρχαίας θρησκείας και εισήγαγαν τον σκεπτικισμό. Ο μέγιστος των φιλοσόφων Σωκράτης απέρριψε τη δεισιδαίμονα πολυθεϊστική θρησκεία και εισήγαγε «καινά δαιμόνια», που για την ενέργειά του αυτή έχασε τη ζωή του από το αδίστακτο ιερατείο. Ο Πλάτων εξοβέλισε τον Όμηρο και τον Ησίοδο από την εκπαίδευση, ως αρνητικά πρότυπα για τους νέους. Ο Αριστοτέλης παρά λίγο να χάσει τη ζωή του από τα παράσιτα του ιερατείου των Αθηνών πεθαίνοντας εξόριστος στη Χαλκίδα. Ο Θεόφραστος στηλίτευσε τη δεισιδαιμονία και το βάρβαρο τελετουργικό των θυσιών. Ο Φειδίας, ο μέγιστος καλλιτέχνης όλων των εποχών, έχασε τη ζωή του από το μαύρο ιερατείο. Οι μεγάλοι τραγικοί ποιητές κατάδειξαν τα απαράδεκτα για το θείον ελαττώματα των «θεών». Ο Αισχύλος επιχείρησε να κάνει γνωστά τα σκοταδιστικά «ελευσίνια μυστήρια», ο Ευριπίδης φανέρωσε με τον πιο παραστατικό τρόπο την ανηθικότητα των «θεών» και το μίσος τους για τους ανθρώπους. Ο πατέρας της ιατρικής επιστήμης Ιπποκράτης προσπάθησε να αποδεσμεύσει την ιατρική επιστήμη από τα χέρια των τσαρλατάνων ιερέων και τα σκοταδιστικά «ασκληπιεία», όπου διαδραματίζονταν σκηνές αφάνταστης δεισιδαιμονίας και τσαρλατανισμού. Ο Λουκιανός ο Σαμοσατεύς διακωμώδησε με τον πιο σαρκαστικό τρόπο τα παράλογα τερτίπια της αρχαίας θρησκείας. Ο Αλκιβιάδης διακωμώδησε τα «ελευσίνια μυστήρια» και εναντιώθηκε σφοδρά στην άπιστευτη δεισιδαιμονία της εποχής του. Το ίδιο και ο ποιητής ιερών ασμάτων Διαγόρας ο Μήλιος και ο μαθηματικός Θεόδωρος. Ο επικούρειοι φιλόσοφοι, από σφοδρή αντίδραση κατά του θρησκευτικού κατεστημένου έφτασαν σε ακρότητες, όπως ο Λουκρήτιος (95-55 π.Χ.).

Για οικονομία χώρου δε μπορούμε να παραθέσουμε τις άπειρες περιπτώσεις εναντίωσης των αρχαίων σοφών, επιστημόνων και καλλιτεχνών στο θρησκευτικό κατεστημένο της αρχαίας θρησκείας. Μπορούμε όμως να αναφέρουμε απερίφραστα πως δεν υπάρχει

ουδεμία περίπτωση σοφού ή επιστήμονα που να είχε παγιδευτεί απόλυτα και άκριτα στην επιρροή της θρησκείας και του σκοταδιστικού ιερατείου και να ακολούθησε πιστά την πρωτόγονη λαϊκή μορφή των δοξασιών και τελετουργιών της! Δε μπορούμε να ταυτίσουμε τους μεγάλους αυτούς άνδρες με το μαύρο συρφετό του ιερατείου, των μάντεων, των οιωνοσκόπων, των ορφεοτελεστών, των γυρολόγων αγυρτών και όλα τα άλλα παράσιτα της αρχαίας θρησκείας, αφού όλοι αυτοί οι σοφοί είχαν δημιουργήσει μια ιδεοκρατική φιλοσοφική θρησκευτική πίστη, μονοθεϊστικής βάσης, εντελώς ξέχωρη από τη λαϊκή θρησκεία του 99% του λαού και των αγυρτών!

Όμως από τις επίσημες εκπεφρασμένες επιθυμίες των συγχρόνων μας «αρχαιολατρών» συμπεραίνουμε ότι επιθυμούν να νεκραναστήσουν και να επιβάλλουν στους νεοέλληνες τη λαϊκή μορφή της θρησκείας που ακολουθούσε το 99% των αρχαίων προγόνων μας, αυτή που απορρίφτηκε από το σύνολο των μορφωμένων ανθρώπων, οι οποίοι δημιούργησαν τον κλασικό πολιτισμό. Οι πιο πολλές από τις «αρχαιολατρικές» ομάδες έχουν συστήσει ιερατεία και τελετουργικά, ανάλογα με αυτά της αρχαιοελληνικής λαϊκής θρησκείας, ιεροφάντες και μάντεις. Έχουν δηλώσει πως σκοπεύουν να συστήσουν μαντεία και οιωνοσκοπία. Στήνουν βωμούς για θυσίες, στους οποίους για την ώρα προσφέρουν αναίμακτες θυσίες. Προβαίνουν σε υπαίθριες ιεροπραξίες και κάνουν σπονδές και χοές για να «αποκτήσουν» την εύνοια των «θεών» τους, ανάλογες με αυτές των αρχαίων ιερέων. Ενθαρρύνουν τους διονυσιασμούς, τις εκστάσεις και τις πυροβασίες. Ομιλούν για ενύπνια, οράσεις και «θείες» αποκαλύψεις. Εκτελούν τελετές αποτροπής μiasμάτων. Καθιερώνουν και «ιεροποιούν» χώρους και αντικείμενα. Πιστεύουν σε απόκρυφες δυνάμεις της φύσεως και σε προικισμένους τόπους με «θεϊκή» δύναμη.

Όλα αυτά όμως δεν έχουν καμιά σχέση με τις ιδεοκρατικές θρησκευτικές αντιλήψεις των αρχαίων σοφών και των επιστημόνων, τα οποία είχαν απορρίψει με βδελυγμία. Γι' αυτό θεωρούμε πως η οποιαδήποτε «εμπλοκή» τους σε αυτές τις μορφές θρησκευτικότητας αποτελεί φρικτή ύβρη και κατάφορη αδικία προς αυτούς, οι οποίοι χάραξαν φωτεινή πορεία για την ανθρωπότητα, απαλλαγμένη από πρωτογονισμούς και παράλογα. Δε μπορούν να

αναμιγνύουν τους Έλληνες σοφούς και να τους ταυτίζουν με τη λαϊκή θρησκεία, διότι η ιδεοκρατική φιλοσοφική τους θρησκευτικότητα ουδέποτε αποτέλεσε θρησκευτικό σύστημα, αλλά μόνο δυναμική θρησκευτική αναζήτηση. Οι φιλοσοφικές σχολές των Πυθαγορείων, των Ελεατών, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη, των Στωικών, των Κυνικών και βέβαια των Επικούρειων ήταν απόλυτα απαλλαγμένες από ιερείς, τελετουργικά, θυσίες, κλπ.

Στις ασύστολες και αστήρικτες κατηγορίες των «αρχαιολατρών» ότι δήθεν η Χριστιανική Ορθοδοξία αδίκησε τον Ελληνισμό απαντούμε με επιχειρήματα και σθένος πως αυτοί που πραγματικά τον αδικούν είναι εκείνοι. Εξυπηρετώντας τις επιδιώξεις της «Νέας Εποχής», του κατ' εξοχήν ανθελληνικού πνευματικού κλίματος, και θέλοντας να δώσουν στήριγμα στο σύγχρονο αποκρυφιστικό κατασκευάσμα της, ανασύρουν τα πρωτόγονα θρησκευτικά απορρίμματα της αρχαιότητας, εκθέτοντας έτσι ανεπανόρθωτα τη διαχρονική ελληνικότητα. Μειώνουν επίσης τα εκατομμύρια των νεοελλήνων ορθοδόξων, με τον χαρακτηρισμό της εθελοδουλίας στη «χριστιανική σκλαβιά», παραβλέποντας οι αυτόκλητοι «σωτήρες» μας, το γεγονός πως το αθάνατο ελληνικό πνεύμα δεν υπήρξε ποτέ δουλικό, διότι έχει τη δύναμη να αποτινάσει την οποιαδήποτε ανελευθερία. Στον πνευματικό τομέα επίσης ουδέποτε υπήρξε στατικό, αλλά στη διαχρονική του πορεία είναι εκλεκτικό, έχοντας τη διάκριση να αποβάλλει κάθε παρείσακτη σαθρότητα, όπως ήταν η ινδοευρωπαϊκή θρησκευτική παράδοση, δηλαδή η αρχαία θρησκεία, η οποία επιβλήθηκε στους κατοίκους της Ελλάδος από τις ημιάγριες ορδές των ασιατικών στεπών. Ό, τι παραμένει ως αξία στην ελληνική ψυχοσύνθεση είναι απόλυτα φιλτραρισμένο και βεβαιωμένο. Μια τέτοια ύψιστη αξία είναι η Ορθοδοξία, η οποία υπάρχει εδώ και είκοσι αιώνες, ως η ζώσα πνοή, στο σώμα του Ελληνισμού. Αν δεν ήταν η Ορθόδοξη Εκκλησία αληθινή αξία και τρόπος υπάρξεως για τους Έλληνες, είναι απολύτως βέβαιο ότι θα είχε προ πολλού αποβληθεί από αυτούς ως πνευματικό απόρριμμα, όπως αποβλήθηκε η αρχαία θρησκεία, ως απαξία, πριν από δυόμισι χιλιάδες χρόνια!